

— Какъ! Нищо не знаешъ? Значи тука е дохождалъ други нѣкой?

— Никой другъ не е дохождалъ.

— Значи ти си ъхъ взелъ!

— Вѣрвай Бога, не съмъ. Какъ съмъ да бутамъ чужда връска! Даже азъ не мислѣхъ, че ти ще имашъ тамъ пари.

— Богъ вижда всичко, казалъ непознатия, — това е истина. Ако не си ги взелъ, нѣма защо и да говоримъ. Нека оставимъ това. Но кажи ми кѣдѣ отивашъ?

На шивача отлекнѣло на сърдцето: той се радвалъ, че така лесно спечелилъ жълтицата и почнѣлъ да разказва на непознатия всичката си история. Непознатия слушалъ внимателно и на края казалъ:

— Слушай какво ще ти кажа: да отидемъ заедно въ градътъ, тамъ азъ имамъ познати, ще та запознаѣхъ съ тѣхъ и ти ще придобиешъ много купувачи.

Шивача поблагодарилъ на непознатия, даже му се поклонилъ до земята. Той почнѣлъ да мисли, че непознатия е нѣкой прѣоблѣченъ господарь. Слѣдъ това тѣ тръгнали.

II.

Шивача и непознатия прѣминѣли около десетъ килом. и дошли до единъ богатъ чифликъ.

Като прѣминѣли край него, ето че слугата на господаря ги посрѣщналъ:

— Какво желаешъ? — попиталъ непознатия.

— По заповѣдъ на господаря ми е казано да спирамъ всѣкой пътникъ, който прѣмине отъ тука, за да питамъ не ще ли се намѣри нѣкой искусенъ лѣкаръ, който да излѣкува болната му дъщеря.. Десетъ години ставатъ отъ какъ тя е болна и никой до днесъ не можѣ да и помогне.

— Кажете на господаря си, казалъ непознатия, че азъ съмъ лѣкаръ и ако Богъ помогне, ще ъхъ оздравѣѣ.

— Охо-о! Та ти си билъ голѣмъ човѣкъ — помислилъ си шивача — какви сте вий! При богатитѣ тичате и се тѣпчите, а бѣднитѣ и не поглеждате!